

o ochraně známek jest, že použitím známky, která jest v hmotném poměru ke zboží nebo obalu, přivoděn byl účinek zákonem zapovězený, jest na snadě, že nemůže přijíti v úvahu skutková podstata §§ 23 anebo 24 známkového zákona v případech ze 16. října 1928, pokud bylo nalito koření, třebas i z láhve označené chráněnou známkou firmy Maggi, avšak v zadní místnosti tak, že to kupitelky viděti nemohly. Bylo-li zboží jen slovy označeno jako zboží chráněné známkou, mohla by přijíti v úvahu jen skutková podstata přečinu nekalé soutěže. Tento rozdíl si soud neuvědomuje a bylo k tomu poukázati z úřadu. Co se týče otázky zániku žalobního práva podle § 530 tr. zák., neuplynula od činů spáchaných dne 16. října 1928 do 26. listopadu 1928 lhůta šestinedělní, a je tedy zřejmé, že by na tyto případy námitka podle § 281 čís. 9 b) tr. ř. nedopadala. Leč podstatně jinak má se věc ohledně případu z 22. září 1928; tu uplynuly do dne, kdy podána byla obžaloba, dokonce již 2 měsíce a 4 dny; bylo proto povinností soudu zabývati se otázkou, kdy se žalující firma o tomto činu a o osobě pachatele dověděla. Totéž platí i pro dobu od 15. října 1928 zpět počítajíc až do 21. února 1928, neboť žalobní právo vzniká z toho kterého závadného útoku pro dotčeného vždy zvláště a od tohoto okamžiku jednotlivého zásahu jest také zvláště pro každý případ počítati šestinedělní lhůtu k podání stíhacího návrhu. Takovéto zjištění však rozsudek neobsahuje, ba ani neuvádí skutečnosti, z nichž vyvozuje, že se obžalovaný kromě konkrétně uvedených případů z 22. září a 16. října 1928 dopustil i jinak v době od 21. února do poslední doby (26. listopadu 1928) dalších zásahů proti zákonu o ochraně známek a o nekalé soutěži. Bylo proto zmateční stížnosti obžalovaného vyhověti, napadený rozsudek zrušiti jako zmatečný a za předpokladů § 5 novely k trestnímu řádu uznati již v zasedání neveřejném, jak se stalo.

Čís. 3626.

Skutkové podstaty i zločinu podle § 81 i přestupku podle § 312 tr. zák. předpokládají, že veřejný činitel vykonává v době, kdy se mu pachatel zprotivil (ho urazil) svůj úřad nebo svou službu.

Zločin § 81 tr. zák. předpokládá, že tu byl konkrétní úkon, spadající pod povšechný pojem výkonu veřejného úřadu (veřejné služby), kdežto pro § 312 tr. zák. takového vztahu přítomnosti veřejného činitele na místě činu ke konkrétním zákrokům spadajícím do oboru jeho úřadu (služby) zapotřebí není, stačí, že byl na místě urážky přítomen z důvodu svého úřadu (služby) a za účelem jeho (jejího) výkonu.

Z povahy bezpečnostní služby, jejímž úřadům a činitelům náleží zejména péče o bezpečnost osob a majetku a o zachování (zjednání) veřejného klidu a pořádku, plyne, že vykonáváním bezpečnostní služby jest i pouhá pohotovost k případným zákrokům nutným k zabezpečení oněch právních statků nebo k represí proti jich ohrožení a poškození.

Po stránce subjektivní jest i u zločinu podle § 81 tr. zák., i u přestupku § 312 tr. zák. nezbytně třeba, by pachatel věděl, že veřejný či-

nitel koná svoji službu (svůj úřad) a u zločinu § 81 tr. zák. i, že předsebere konkrétní služební (úřední) úkon, který jest jednáním pachatelovým mařen; zvláštních úvah o tom, je-li tu toto vědomí a jeho výslovného (přesného) zjištění, je v rozhodovacích důvodech třeba jen, vyskytly-li se (byly-li vysloveny) pochybnosti o tom, zda pachatel měl ono vědomí.

(Rozh. ze dne 17. října 1929, Zm II 322/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 4. května 1928, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a přestupkem podle § 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvody:

Podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. namítá zmateční stížnost, že skutková podstata zločinu § 81 tr. zák. není splněna, ježto policejní strážníci — čekajíce prý jen na nastoupení služby pokud se týče na přidělení jiných prací — nekonali úřední funkce, ježto dále nebylo stěžovatelce známo, že strážníci, odvádějící ji do šatlavy, jednali ve funkci úřední pokud se týče z příkazu nadstrážníka a ježto jde v jednání stěžovatelčině jen o trpný odpor; podle toho není prý oprávněno ani podřazení pod ustanovení § 312 tr. zák. Námitky nedbají částečně rozsudečných zjištění a jsou jinak bezdůvodnými. Skutkové podstaty i zločinu podle § 81 i přestupku podle § 312 tr. zák. předpokládají ovšem, že veřejný činitel vykonává v době, kdy se mu pachatel zprotivil, pokud se týče ho urazil, svůj úřad anebo svou službu. Pro zločin § 81 tr. zák. jest dále předpokládati, že tu byl konkrétní úkon, spadající pod povšechný pojem výkonu veřejného úřadu (veřejné služby), protože předmětem zlého úmyslu § 81 tr. zák., zmařiti výkon úřadu nebo služby, může býti jen individuální, vyhrocený zákrok veřejného činitele, směřující k určitému úkolu, podle rozsahu úřadu (služby) mu náležejícímu, kdežto pro skutkovou podstatu § 312 tr. zák. — který nechrání, jako § 81 tr. zák., nerušenost výkonu veřejných úřadů a služeb, nýbrž povšechně vážnost veřejných činitelů — takového vztahu přítomnosti veřejného činitele na místě činu ke konkrétním zákrokům spadajícím do oboru jeho úřadu (služby) zapotřebí není a stačí, že byl na místě urážky přítomen z důvodu svého úřadu (služby) a za účelem jeho (jejího) výkonu, ovšem jen, je-li již sama přítomnost v určité době na určitém místě plněním povinností dotčeného činitele. Z povahy bezpečnostní služby, jejímž úřadům a činitelům náleží zejména péče o bezpečnost osob a majetku a o zachování, po případě zjednání veřejného klidu a pořádku, plyne, že vykonáváním služby jest i pouhá pohotovost k případným zákrokům nutným k zabezpečení oněch právních statků nebo k repressi proti jich ohrožení a poškození, a není podstatného rozdílu mezi činností orgánů bezpečnostní

služby, konajících dohled na veřejném místě, by k poruchám oněch statků nedošlo a případné poruchy byly ihned zjištěny a po případě odčiněny a mezi přítomností orgánů těch v místnostech bezpečnostního úřadu, pohotových k tomu, by byli za naznačenými účely vysláni přidělením jim předem určených zákroků, jichž potřeba nastane. Proto není právně mylným stanovisko rozsudku, že strážníci požívali zvláštní ochrany § 312 tr. zák. již v době prvních nadávek stěžovatelčiných, protože byli — třebas jen čekající na nastoupení služby a přidělení těch kterých úkonů — přítomni v kanceláři policejního úřadu; případná domněnka stěžovatelky, ostatně v rozsudku nezjištěná, že jich pouhá přítomnost na strážnici a pohotovost k nastoupení služby a k provedení případných příkazů nebyla vykonáváním jejich veřejné služby, byla by jako mylný výklad dotčeného pojmu jen neznalostí trestního zákona, podle §§ 3, 233 tr. zák. bezvýznamnou. Další nadávky stěžovatelky strážníkům spadají do doby, kdy ji strážníci ti odváděli z příkazu nadstrážníka do šatlavy, tedy prováděli konkrétní služební úkon jim představeným činitelem přikázaný, a stížnost po stránce objektivní vůbec nepopírá, že v době té byli strážníci ve výkonu služby a účastni zvýšené ochrany §§ 68, 81, 312 tr. zák.

Po stránce subjektivní jest i u zločinu podle § 81, i u přestupku § 312 tr. zák. nezbytně třeba, by pachatel věděl, že veřejný činitel koná svoji službu (svůj úřad) a u zločinu § 81 i že vykonává konkrétní služební (úřední) úkon, který jest jednáním pachatelovým mařen. Avšak zvláštních úvah o tom, bylo-li tu toto vědomí čili nic, a výslovného (přesného) jeho zjištění bude v rozhodovacích důvodech třeba jen, vyskytly-li se, nanejvýš byly-li kýmkoliv vysloveny pochybnosti o tom, zda pachatel měl ono vědomí. Jako pochybnosti tohoto rázu přišly v souzené trestní věci v úvahu jen rozčilení a podnapilost stěžovatelky a proto i soud uvažuje v rozsudku o účinku těchto okolností na její vědomí; závěrem, k němuž dospěl, že stěžovatelka jednala ještě při dobrém vědomí, dal soud jasný výraz svému přesvědčení, že postřehla správně skutkové okolnosti, za nichž jednala, a události, které se dály, a že si byla i vědoma významu toho, co řekla a předsevzala. Jinak není však ve zjištěném ději ani nejmenší složky a není ani ve spisech nejmenšího poukazu, z nichž by byly možnými pochybnosti o naznačeném vědomí stěžovatelčině. Strážníci byli v uniformě. Místem činu byla strážnice a její bezprostřední okolí. Příkaz nadstrážníka strážníkům stal se po marném napomenutí ke klidu v bezprostřední blízkosti stěžovatelky, jež se nehájila omylem nebo tím, že příkaz neslyšela, nýbrž omezila se na popírání všeho, co se jí dávalo za vinu, a na obvinění strážníků ze zlého nakládání s ní. Při tomto stavu věci nebylo ve výsledcích hlavního přelíčení podkladu pro pochybnosti o tom, že stěžovatelka jednala při urážlivých projevech při zprotivení se ve vědomí shora uvedeném a nebylo proto třeba, nutný a samozřejmý závěr o vědomí tom v rozhodovacích důvodech zvláště vysloviti.